

Ime: itt is értük gyúlt ki fény e fára,
Itt derül öröme sok szegény, sok árva.
Hálás csókok érik a fenyőfa gallyát,
Ölelő szeretet tárja itt ki karját.

E kigyúlt gyertyáknak tündéri világa
Vigaszt derít sok bús anyának gondjába,
Didergő kis lábak, reszkető kis testek
E forró világban mind fölmelegednek.
Fájó könnyek válnak kacagó öröme,
Vérző szívek vannak szeliden bekötte.
Ebben a ragyogó, tündöklő világban
Áldott, puha kezek símogatnak lágyan.

Te tündöklő szent fa, gallyaid hegyében
Angyali jó szívek ragyognak a fényben.
Amíg üdvöt, áldást suttog illat-ajkad,
Segítő jó szívek muzsikálnak rajtad.
Minden gallyad egy-egy forrón ölelő kar,
Melyek között annyi bánat és bú elhal —
Szép karácsonyfák közt legszebben pompázol,
Itt van alattad a betlehemi jászol.

Amíg fényed isszák örvendő kis lelkek,
Az egek ajtaja nyitva áll feletted —
Az általad áldást fakasztó szívekre
Valaki felülről mosolyogva tekint le.
A szeretet művét szeretettel nézi,
Ennél szebb imádság sohasem kell néki.
A kisdéd Jézuska két karját kitárja
És a könnyörülő jótévő szíveket
Sorba mind megáldja.

Tarnavölgyi András.

A karácsonyfa meséje.

Az ég angyalkái fáradhatatlanul, szünet nélkül szórták, hintették a fehér pelyheket a fekete földre. Kristálytisza, fényes csillagokat. Sziporkázva hullottak, keringéltek, pilinkéztek a magasból patyolatszínű püspöksüveggel hímezték ki a házakat, kunyhókat, palotákat egyformán. És eltűnt a földről minden szenny... minden szenvedés; szikrázva, vakítva ragyog nappal éppúgy, mint a holdfényes éjtszakákon...

Unalmas, fáradt délután van, éppolyan, mint tegnap, vagy tegnapelőtt... A végtelen magyar pusztaságon olyan fájoan egyformák ezek a téli délutánok. Igazán csak télen pusztá a pusztá! Napokon át mást sem lehet hallani, mint Szél-urfi egyhangú dudorászását, ha ugyan bele nem rikkant

olykor-olykor a kéménybe... Most is megírgyelt az angyalkák játékát. Szárnyára kapta a pajzánul kergetőző fehérséget és eszeveszett táncot kavart benne. Siránkoztak, jajgattak a hópelyhek: „De goromba vagy Szél-urfi!”

Bizony, legjobb ilyenkor a jó meleg kályha mellett és nézni, mint pattog a parázsra vetett venyige... Hogyan kapdossa a szobára lehullott szürkeséget a fel-felpislogó láng pajzán játéka. Most éppen azon versengenek, melyik tudja halálra ölelni a karjuk közt vergődő fenyőhasábokat...

Szemem a tűzbe téved, látom a táncoló lángokat... S a vörös, sárga lángokban úgy hallom, a múlt mesél. Feltűnik a titokzatos jövő... Szeretem elmélázva nézni, nézni a táncos lángokat... Olyan érdekesekeket látok bennük... Valóság ez?... Álom? S a lángnyelvekkel küszködő-bírkózó fahasáb mesélni kezd...

...Nincs talán még két esztendeje sem annak, — kezdte beszédét a fenyőhasáb —, hogy sudár termétem minden megcsodálta. Csodálatos! — mondták az arrajárók — ilyen tökéletes szépséget csak a jó Isten keze alkothat...

Gondolhatod, hogy a szívemet ilyenkor majd szétfeszítette a büszkeség. Nagy göggel tekintettem körül társaim közül s nagyon lenéztem őket. Igen, büszke voltam nagyon, mert én voltam a legszebb valamennyi társaim között! A lábamnál egy patak csörgedezett s én egész napokon át egyebet sem tettem, csak el-elnézegettem tükrében pompás alakomat. Ha a szellő játékosan megcsókolta koronámat, olyan boldogság remegett végig rajtam, hogy belefájdult a szívem is. Büszke voltam... és fölvettem a harcot magával az Éggel is, mikor a víz tükrén táncoló fénycsóvákra borítottam árnyékomat.

Azt hittem királynő vagyok... Nem hallottam a körülöttem döngicsélő méhecskék nászindulóját... Nem láttam az aranyruhás erdei tündérekék versenyfutását, a tarka szárnyú pillangókat... Nem vettem észre a gyémántharmatot, melyet a tavasz csókolt füre, fára, virágra... És nem értettem a kikelet ezüstcsengőjű édes-bús dalát sem... Semmit sem láttam, semmit nem hallottam, csak önmagam! Igen, ilyen voltam...

Hej, azóta sok idő telt el. Giling-galang, kongat a szoba mély csöndjébe nagyanyám ittfelejtett órája... És az elvárásolt kastélyból előlépett Csipkerózsika s mosolyogva bókolt a mesebeli királyfinak. Hatot ütött az óra... giling-galang...

Az óraütések elriasztották a szobára terpeszkedő szürkeséget. Érdeklődve vártam a fenyőhasáb szavait.

...Már a patak is befagyott — suttogta a haldokló hasáb — és az én írgyelt zöld ruhámat fehér lepel takarta. Nagy, rettenetes némaság vett körül, szinte fojtogató. Csak a hollók károgtak keserűn reám, kár... kár... Siratták a napsugárban ringatózó arany búzatengert. És a fehér tenger csak nőtt körülöttem, egyre nőtt... Aztán mély álomba merültem. Az álom

még szebb jövőt mutatott nekem... O, álmaim, ti kedves, soha nem teljesedő álmaim... Egyszer aztán nehéz fejszecsapások hasítottak belém. Felébredtem. Emberek állottak körülöttem. Talán éppen azok, akik a nyáron annyira megcsodáltak... Most az életemre törtek. Fejszét fogtak rám, hogy kidöntsenek... Egyre sűrűbben hullott reám a csapás, végre elszédültem.

Az éjtszaka fekete palástot terített a földre. Házikóban, palotában csodaváró gyermekszemek lesték-várták a kicsi Jézuskát... Minden házba bekopogtatott már a betlehemi csillog s földöntúli fénye lángralobbantotta az apró, színes viaszgyertyákat... Megszólint az angyalok csilingelő ezüstcsengetyúje... Feltárult egy ajtó és remegő kis térdek omlottak le szépségem előtt... Ott állottam egy tündérszép palota fényes termében, roskadásig rakva ékességgel... Soha sem tudom elfelejteni ezt a pillanatot. Az életem legszebb napja volt! A felzengő karácsonyi szolozsmás ének átjárta minden részemet s velük zengtem én is:

Dicsőség, mennyben az Istennek...

Ó, de sok örömben, boldogságban volt részem. Csodálni jártak az emberek. Nem győztek betelni szépségemmel... De amint fogyott rólam a sok csecsebecse, a csillogó aranylánc, úgy fogytak csodálóim is... Végre kifosztva, megtépázva úgy álltam ott... mint... És itt elakadt az én fenyőhasábom szava, csak el-elesukló zokogását hallottam. — Azután rám sem néztek többé, meguntak, s egy szép napon kidobtak. Azután ott hervadtam az udvar egyik zugában. Egyik levelem a másik után halványult el bánatában. És akkor eszembe jutott, hogy soha többé nem láthatom testvéreimet, akiket akkor lenéztem... Hogy soha többé nem büszkélkedhetek a patak tükreben... Hogy többé senki sem néz reám, nem hint felém friss csókokat a hajnali szellő... Egészen elszomorított. Tudtam, miért van ez: Isten büntetése volt nagy gőgösségemért.

Azóta sokat szenvedtem. Egy reggelen végre valami szegény koldúsasszony vitt magával. Piszkos, bűzös kis viskóba dobott. Majd apróra vágta sudár törzsem is... Ezt már alig éreztem... Eladott. Jó pénzt kapott értem. Így kerültem ide, e halálraölelő lángok közé.

A fahasáb elhallgatott. A lángok már halálra ölelték, nemsokára néhány összeomló zsarátnok mutatta helyét... Szegény, büszke fenyőfa... Sóhajtottam utána... Vége...

A büszke fenyőből — hamu lett s Szél-urfi szárnyain bizonyosan eljutott már Meseországba, ahol Hamupipókék várták nagy örömmel. Míg meselógyszemű, meseváró gyermekek lesznek a világon, Hamupipóke otthonából sem hiányozhat a hamu...

Giling-galang... giling-galang... Eljárt az idő. A szobám sötétjében már hetet vert ki méltóságosan az óra. Csipke-rózsika mosolyogva bókolt királyfiának, azután ő is pihenőre

tért... Giling-galang... giling-galang... Nagyanyám órájának kongása összeölelkezett a puszta kicsi harangjának imádságos hangjával...

Kóhalmy Julia.

KARACSONY ELŐTT.

Kicsi lányunk, nagy dologba fárad:
Levelet ír a jó Jézuskának;
Kevés a szó, sok az érzés benne, —
Bárcsak aztán foganatja lenne!

Lelke árad minden kicsi sorba:
Jó Jézuskám, jőjj el karácsonyra!
Te szent fáddal kopogtass be nálunk,
Szeretettel, imádsággal várunk!

...Gyermekszívvvel teleírt levélke, —
Angyal viszi magasságos Égbe;
Kicsi lányunk reménykedve várja:
Felel-e majd a kis Jézus rája?

Óh felel majd! — Ne félj, kicsi lányom,
Le is röppen ragyogó szép szárnyon;
Kinek tiszta a szíve-világa:
A Jézuskát nem hiába várja!

(Sajó Sándor.)

Morcos és a Bodri.

Egyszer volt, hol nem volt, itt Somogyországban volt két kutya. Morcos volt az egyik, Bodri a másik neve.

Önkéntelenül a nagy Alföld végtelen pusztasága jutott eszembe, hogy őket megláttam. A csillagokkal kivert sötét égboltozat, mikor a nagy néma csendben nem hallatszik más, csak a komondorok beszélgetése... Morcos... Hatalmas nagy fehér komondor... Bodri... Ő is komondor, de sokkal nagyobb Morcosnál.

Mikor először megláttam őket, félttem tőlük. Morcos haragosan morgott felém, Bodri pedig viCTOROGVA mutogatta irigylésre méltó szép fehér fogsorát.

Ezek mellett nyugodtan hajthatja álomra fejét a ház népe. A kiskapunál Morcos, a nagykapunál Bodri áll őrt. El tudnának ezek bánni a hétfejű sárkánnyal is...

Meg kellene velük barátkoznom. Ők észrevették, hogy én félek tőlük. Ahogy figyeltem őket, s ők engem, szinte éreztem, hogy nevetnek rajtam...

— Gyere ide!... szoltam Morcosnak.